

Posudek o rigorózní práci

Jiřího Krátkého s názvem „Subsidiarita v právu Evropské unie“

I. Úvodní poznámky

Jako školitel rigorozanta jsem se zúčastnil procesu vznikání této práce. V průběhu spolupráce jsem zjistil, že jde o případ rigorózní práce, který se poněkud vymyká obvyklému standardu. Autor, diplomat z povolání, je osobou velmi sečtělou se značně rozsáhlou znalostí cizích jazyků. To mu umožňuje zpracovávat prameny nejen v češtině a angličtině, nýbrž i španělštině, italštině a dokonce v němčině. Současně jsem zjistil značné pracovní zatížení rigorozanta, které způsobovalo, že svoji práci zpracovává tak říkajíc na etapy. Zřejmě i proto je práce úctyhodná svým objemem, neboť čítá celkem 226 stran, jež svým rozsahem podstatně překračují normu (mají nikoliv 28, ale v průměru téměř 50 řádků), poznamenána určitou nesoustavností.

II. Zaměření a obsah práce

Tématem práce je problematika sice v praxi frekventovaná, avšak velmi sporadicky literárně zpracovaná. Pojem subsidiarity tacitně používaný dávno před jeho normativním zakotvením v tehdejší článek 3 SES, není vykládán ani Evropským soudním dvorem, který jej používá spíše jako určité „zaklínadlo“: nakládá s ním zcela jednoznačně účelovým způsobem.

Tuto problematiku autor podrobuje hluboké analýze, a to nejen z pohledu právní vědy, ale na základě znalosti

literatury politologické a sociologické. Jde tak o velmi hutné, myšlenkově bohaté dílo.

III. Kritické poznámky školitele

Jako školitel jsem souhlasil, aby autor svoji rigorózní práci předložil. Bohužel jako obvykle jsem během svých konzultací nevěnoval pozornost formální stránce posuzovaného díla. Tu přenechávám autorům, kteří se zpravidla touto otázkou zabývají velmi pečlivě a nezažil jsem žádných problémů.

Když jsem dostal do rukou „oficiální“ verzi práce, zarazila mě právě formální stránka díla, které je třeba bohužel vytknout celou řadu pochybení. Jde o příkladmo tyto nedostatky:

- Způsob citace se odlišuje od standardu používaného v právnické literatuře. Autor v poznámkách necituje autora a dílo, nýbrž uvádí pouze jméno. Tento způsob však bohužel nikde neodůvodňuje.
- Do poznámek určitě patří některé údaje, které se vyskytují v textu, jak je to obvyklé v právnické literatuře. To se týká např. pramenů k tabulce uvedené na straně 93, kdy jejich zdroj je uváděný v textu a nikoliv v poznámce.
- V příloze cituje autor literární prameny. Uvádí je jako „literatura anglická, španělská“ apod. To však opět odporuje zvyklostem. Autoři jako Habermas nebo Hrbek jsou německými autory, ačkoliv jsou uváděni v literatuře anglické. Správně tedy by tyto soubory měly být nazvány „literatura v angličtině, literatura v němčině apod.“.

- Některé prameny uvádí rigorozant pouze jménem autora, aniž uvádí jejich dílo. Děje se tak např. v případě Wesselinga na straně 92, který není uveden ani v pramenech za textem práce.
- Na straně 54 je uveden v poznámce jako autor Jorges, aniž toto jméno figuruje v seznamech literatury. Zřejmě se však jedná o Joergese, takto bývalého profesora Evropského institutu ve Florencii, resp. univerzity v Brémách.
- Obsah uvádí jenom jednotlivé „části“, díla, aniž k nim udává čísla stránek. To činí (oproti standardu) práci poněkud složitěji přehlednou.
- Počínaje stranou 210 jsou za část VI vloženy stati, které se týkají části V, ačkoliv tato část by měla evidentně předcházet.
- Ačkoliv v obsahu autor označuje jednotlivé části příloh, tyto části dané číselné označení nemají.

Konečně by si práce zaslouhovala určité větší koncentrovanosti. To by mělo pozitivní účinek v tom, že text by byl kratší a jeho závěry přesvědčivější.

IV. Doporučení

Práci doporučuji, i s ohledem na uvedené připomínky, přepracovat. To přispěje k její případné publikace.

V Praze dne 29.10.2009

Prof.Dr.Luboš Tichý

